گفتزگزی ژیرانه ئایا تهنها پیاو مافی بریاردانی ههیه له ههلوهشاندنهوهی گریبهستی هاوسهرگیری؟

خوينهراني خوشهويست!

ئاینی ئیسلام ئاینیّکی خوایی نیّوهندگیری بیّهاوتایه، دهوری ههموو شـتیّکی داوه، هـهر شتیّک که مروّق لهم ژیانی دونیایه دا پیّویستی پیبیّت ئیسلام هـاتووه باسـی کـردووه و روونی کردوّته وه، ئاینی ئیسلام ئاینیّکه دووره لـه هـهموو کـهموکوری و ناته واوییه ک خوای پهروه ردگار ده فهرمووی:

﴿ ٱلْيَوْمَ أَكُمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلْإِسْلَمَ دِينَا ﴿ ﴾ المائدة.

واته: ئهمرۆ ئاين و بهرنامهم بۆ تهواو كردن، نيعمهت و بهخششى خۆم بـۆ تـهواوكردن وه رازى بووم بهوهى ئيسلام ئاينتان بيت.

تەلاق:

یه کینکه له و بابه تانه ی دو ژمنانی ئیسلام له زور شوین و له زور بونه دا ده یوروژینن، ده یانه وی له و ده رگایه وه تانه و تهشه ره له دینی ئیسلام بده ن، گوایه ئیسلام ته لاقی داوه ته

دهست پیاو و نهیداوه ته وه دهست نافرهت، له سۆنگهی ئهم بابه ته وه نه وه ده خه نه روو (که ئایا ئه م کاره پیاوسالارییه له کۆمهلگای مسولامانان؟!)

بەرىزان!

بهر لهوهی بچینه سهر ناوه روّکی بابه ته که ده بی چه ند زانیارییه ک بزانین، یه کی له و زانیارییانه ئیمه لهم مهسه له یه دا سی شتمان هه یه ده بی لیّکیان بکه ینه وه، (خولع، فه سخ، ته لاق) ئه مانه سی زاراوه ی فیقهی شهرعین له مه سه له ی نیّوان ژن و پیاو، ته لاّق ئه و شته یه که به ده ست پیاوه، ئه م به ده ست بوونه ش حیکمه ت و فه لسه فه ی خوی هه یه دواتر روونی ده که ینه وه.

1.خولع:

خولع لهدهستی ئافرهته و له خولعدا ئافرهت داوای جیابوونهوه دهکات، ههر کاتیک ئافرهتیک بیهوی لهگهل پیاوه کهی نه ژیت، داوای جیابوونهوه بکات، ئهوا ده توانیت به خولع له پیاوه کهی جیابییتهوه.

له کتیبه کانی فهرمووده و سیره دا هاتووه، خیزانی سابتی کوری قهیس هاته لای پیغه مبه ری خوا پیغه مبه ری خوا پیغه مبه ری خوا پیغه مبه ری گوت: ده مه وی له پیاوه که م جیاببمه وه، پیغه مبه ری خوا پیغه مبه ری گوت: ده مه وی کاره که ی بو روون بکاته وه، نافره ته که گوتی: پیاوه که م هیچ خراپه و عهیبین کی نییه له دینداری، به لام له نیو پیاواندا له هه مووان ناشیرینت رو نابوت تره، بویه دام له سه ری سارد بوه ته وه و نامه وی.

پیاوه که چهند جاریّك به پینغه مبهری خوای وَکَلِیْدُ گوت: که ئهم زوّری پیناخوشه و زوّریش خیزانه که ی خوّی خوّشه و نایه وی ته لاقی بدات، پینغه مبهری خواش وَکَلِیْدُ نهمه ی به نافره ته که گوتی: نایا فهرمانم پی ده که ی لینی جیانه به وه یان نافره ته که گوتی: نایا فهرمانم پی ده که ی لینی جیانه به وه یان

تهنیا شهفاعهت و پیشنیار ده کهی؟ پیغهمبهری خوا وَالله فیرمووی: نهخیر من فهرمانت پی ناکهم، تهنیا ده مهوی تکا بو پیاوه کهت بکهم، ئافره ته که گوتی: من نامهوی بگهریمهوه لای و ده مهوی لینی جیابیمهوه.

€.فدسخ:

جگه له ته لاق و خولع، فه سخیش هه یه، فه سخ ئه وه یه هه ردووکیان سکالاً لای دادوه ر ده که ن، دادوه ریش دوای ئه وه ی گوی له هه ردووکیان راده گری هه ولنی خوّی ده دا بو ئه وه ی پیکیان بینی، به لام ئه وان پیک نایه ن، دوای ئه وه ی دادوه ر بوّی روون ده بیته وه که ئه وان ناتوانن به یه که وه برین و هه ریه که یان له دوّل یکن بریاری فه سخ ده دات، که واته: ریککه و تنی ماره برینه که یان هه لا ده وه شینی یته وه و هه ردووکیان لیک جیاده کاته وه.

خواى پەروەردگار رِى و شوينەكانى مامەللەكردنى پياو لەگەلا ئافرەت باس دەكات، بۆ ويند دەفدرموويت: ﴿ فَٱلصَّكلِحَاتُ قَلنِنَاتُ حَلفِظَاتُ لِلْغَيَبِ بِمَا حَفِظَ ٱللَّهُ وَٱلَّنِى تَخَافُونَ نَشُوزَهُرَ فَ فَعِظُوهُرَ وَاهْجُرُوهُنَّ فِي ٱلْمَضَاجِعِ وَٱضْرِبُوهُنَّ فَإِنَ

أَطَعْنَكُمْ فَلا نَبْغُواْ عَلَيْهِنَّ سَبِيلاًّ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيًّا كَبِيرًا ﴿ النساء.

ئه و ئافرهتانه ی چاك و باش و پاریزگارن خوای پهروهردگار به هوی حوکمه کانی شهریعه ت پاریزگاریان لی ده کات، به لام به پیچه وانه وه ئه و ئافرهتانه ی (ناشیزه)ن، واته: سهر که شب و گویزایه لانین، خوای پهروهردگار فهرموویه تی: که پیاوه که ی ئاموژگاری بکات، ئه گه د دوای ماوه یه ك ئه م ئاموژگاری کردنه هیچ سوودی پی نه گهیاند، ئه وا پیاوه که جینی له گه لا جیا بکاته وه، بو ئه وه ی ئه و ئافره ته بزانی که پیاوه که ی ده توانیت بی ئه ویش برییت، وه ئه مه جوره ئافره تانه له سونگه ی لایه نی ده دووونیان، هه نه دی نه دانیان ده لین ده خه وی به لام پشتی تی ده کات.

ئهگهر ئهم دوو ریخگایهش ههر سوودی نهبوو، ئافرهته که ههر وازی نههینا له سهرکهشی خوی، ئهوا ده فهرمووی: لیّیان بدهن، ئهم لیّدانه شهموو زانایان یه که دهنگن که: لیّدانیّکی ئهوتو نهبی ئهزیهت و ئازار به ئافرهته که بگات، به لکو لیّدانه که بو نهوه یه ئهو ئافرهته به ئاگابیّته وه و بزانیّت که پیاوه کهی ئهگهر بیهویّت ده توانیّت ریّگری له

سەركەشيەكانى بكات، ھەندى لە زانايان دەڭين: ليدانەكـ بـ خاولى، يان بەسـيواك دەييت.

له بهرامبهردا پیاویش تووشی نشوز- سهرکهشی دهبی، پیوسته نهم جوّره پیاوانه لهلایهن ریش سیپیانهوه، یاخود لهلایهن خه نخیکی شایستهوه ناموژگاری بکرین.

وهك پیشتر ئایهته که مان هینا و ئاماژه مان به وه کرد که ئوممه تی پیغه مبه ری خاته م وَسُلِیْ نُومهه تیکی میانجیی و مام ناوه نده له هه موو بواره کانی دین و دونیا، له لای یه هودیه کان پیاو هه رکاتیک بیه ویت ده توانیت ئافره ته که ی خوی ته لاق بدات، ته نانه ه ته گه ر ئافره تیکی بینی پینی جوانتر بوو له ئافره ته که ی خوی ده توانیت له ئافره ته که ی خوی جیاببیته وه، ئه مه ش له لایه نیه هودیه کانه وه شتیکی زور ویستراو نییه، پیسان وایه ئافره ته له به ردو و هو کار ته لاق بدریت:

یه که میان: ئه گهر عهیبی کی جه سته یی هه بوو، دووه میان: ئه گهر له پرووی هه لاسو که و ته وه که میان: ئه گهر ئافره ته که خیانه تی له که موکوری هه بوو، به لام گهوره ترین هو کار له لایان ئه وه یه ئه گهر ئافره ته که خیانه تی له هاوسه ره که ی کرد و ئافره تی کی زینا کار بی.

بۆچى تەلاق دراوه بەدەستى پياو؟

بەرىزان! دوو ھۆكارى سەرەكى ھەن بۆ ئەمە:

یه که میان: له به رئه وه ی پیاو له کاتی داخوازیکردند ا ماره یی به ئافره ت ده دا، هه م پیشه کی (مقدمه)، هه م پاشه کی (موئه خیر)ه، دیاره سروشتی ئینسانیش وایه ئه گه ر پاره به شتیک بدات، یان یاره له شتیکدا سه رف بکات، ئه وا زیاتر ده ستی ییوه ده گریت و پارێزگاری لێ دهکات، لهسوٚنگهی ئهو مارهییهی که پیاو دهیدات و لهسهری پێویسته، خوای گهورهش تهاڵقهکهی داوهته دهستی ئهو.

ئهمه سهره رای ئه وه ی ئافره ت هه ندی حاله تی تایبه تی بو پیشدیت، وه ک سووری مانگانه، سکپری، مندالا بوون، شیر پیندان، مندالا له بار چوون، ئه مانه هه مووی ده بنه هوکاری ئه وه ی هاوسه نگی هو رمونی له له شیدا تیک بدات، یان هه ندی جار ئه م حاله تانه ده بنه هوکاری تیک چوونی باری ده روونی و سهر ئیشه و بینزار بوون، له وانه یه ئه م بینزاری و سه رئیشه یه شری نه وه یک نه توانیت بریار له سه رمه سه له عاره نووسسازه کان بدات.

ئهم بابهته ئهزموونیش کراوه، ئهوهتا له ولاتی توونس دوای گفتوگۆیه کی زور لهسهر ئهم مهسهلهیه بریاریاندا ته لاق ههم بهدهست پیاو بی و ههم بهدهست ئافره تبیت، واته: وه کو یه کیان لیبیت، ئهمهش وایکرد لهیه سالدا ریژه ی ئهو ئافره تانه ی که پیاوه کانی خویان ته لاق ده ده ن یه کجار زوربیت، دوو ئهوه نده ی سالانی پیش ئهم بریاره بوو، بویه به ناچاری به بریاره که یاندا چوونه و وه کو خویان لی کرده وه، که ئافره ته ته نیا مافی خولعی هه بی نه ته لاق دانی بیاو.

دهبیّت زوّر چاك ئاگاداری ئه و خاله شبین که ئاینی پیروّزی ئیسلام ریّگهی نهداوه پیاوان به بی پاساو ئافرهتانیان ته لاق بدهن، مه گهر له حاله تیّکی زوّر ناچاری و زوّر پیّویست نهبیّت که خوای پهروه ردگار ریّگهی پی داوه، ئهوه تا خوای پهوره ردگار ئاموّژگاری پیاوان ده کات که ئارامگرتنیان زوّربی، تهنانه ت ئه گهر ئافرهتانی خوّشیان لهههندی رووه وه بهدل نهبوو ئه وا یهنا بو ته لاق نهبه ن، ده فه رمووی:

﴿ وَعَاشِرُوهُنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ فَإِن كَرِهُ تُمُوهُنَّ فَعَسَى آن تَكْرَهُواْ شَيْعًا وَيَجْعَلَ ٱللَّهُ فِيهِ

خَيرًا کِثِيرًا اِنساء، ناموزگاری پیاوان ده کات و ده فه رمووی: به چاکی و به باشی له گه لیّان بژین، خو نه گهر رقتان لیّیان گرت و به دلتّان نه بوون، نه وا ره نگه زوّر شت هه ن که نیّوه به دلتّان نییه و پیّتان ناخوّشه که چی خوای په روه ردگار خیریّکی زوّری خستوته نه م شته و نه یفه رمووه: نه گهر رقتان لیّیان گرت یان له هه ندی شتدا به دلتان نه بوون بروّن ته لاقیان بده ن، به لکو فه رموویه تی: له وانه یه نه م به دل نه بوونهی نیّوه خیّری تیدابی و موداراتیان له گه لله ا بکه ن، هه روه ها فه رموویه تی: ﴿ وَلا تَعَمُّلُوهُنَّ لِیَلَا مَبُولُوهُنَّ لِیَلَا اَن یَا اِینَ بِهَ بِحِشْ مِ اَ عَاتیَلُمُوهُنَّ لِلَا اَن یَا اِینَ بِه نِحِشْ مِ مُبَیِّنَا وَ الله الله الله الله الله الله به وه ده کات که پیاوان نابی ها و سه ره کانیا ناچار بکه ن بو نه و داوای خولع بکه ن! خوای گه وره نه مه ی له پیاوان قه ده غه ماره پیه کانی خویان خوش بن و داوای خولع بکه ن! خوای گه وره نه مه ی له پیاوان قه ده غه کردووه و له و باره وه فه رمانی پیداون، مه گه ر ته نها له حاله تیک که نافره تان تووشی زینا بووبن.

ته لآق ئه وه نده مه سه له یه کی هه ستیار و گه وره یه خوای په روه ردگار یه ک سوو په تی ناوناوه (سو په تی الطلاق)، له ئایه تی یه که می ئه م سوو په ته دا ده فه رمووی: ﴿ يَكَأَيُّهُا ٱلنَّبِيُّ النَّبِيُّ اللَّهِ اللهِ اللهُ اللهُ اللهُ اللهُ اللهِ اللهُ اللهِ ا

تُخُرِجُوهُنَ مِنْ بُيُوتِهِنَ وَلَا يَخُرُجُنَ إِلَّا أَن يَأْتِينَ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ (الله الطالاق) واته نئه ی محمدو الله موردی وابگهیه نه کاتیک ژنانتان ته لاق ده ده ن له دوای پاك بونه وه یان له سوری مانگانه که یان ته لاقیان بده ن و حیسابی ئه و کاته شه وردی رابگرن و له پهروه ردگاریشتان بترسن و ماوه که یان بو دریش مه که نه وه (ئه گهر له و کاته دیاریکراوانه دا

جاریّك ته نافتان دان ئه وا با ئه و ئافره ته له مانه كه ی خویدا بینیته وه) و ده ریان مه كه ن له مانه كه ی خویدا بینیته وه) و ده ریان مه كه مانه كانی خویاندا، ئافره ته كانیش با له مان ده رنه چن مه گه ركاریّكی ناشرین و ناپه وای ئاشكرا ئه نجام بده ن (ئه و كاته با له مان نه مینن و بچن بو مانی مه حره مینكیان)، ئا ئه وه ی سنووری خوا له باره ی ته لاقه وه، ئه وه شی له سنوری خوا بترازیّت ئه وا سته م له خوی ده كات، ئه ی ئیماندار له وانه یه دوای ئه و ساردی و تین كچونه ی نیوانتان خوای گه وره بارود و خیك پیش به ینیت كه ئاشت ببنه وه و پیك بكه ونه وه ، بویه نابیّت ئافره تان له مانه كانیان ده رچن).

خوای پهروهردگار قهدهغهی کردووه ئافرهتان لهکاتی سووری مانگانهدا ته لاق بدرین تا پاك دهبنهوه، پاشان دووباره سووری مانگانه دهبیننهوه پاشان دووباره پاك دهبیتهوه، ئات دهبینه ئهگهر ویستی ته لاقی بدات، پیاوه که نابی به هیچ شیوازیک لیسی نزیک بینهوه و سهرجییی له گه لندا بکات، پاشان که ته لاقیشی دا ده بی نه نه فه قه ی ته واوی ئافره ته که بدات، وه فهرموویه تی: نابی له ماله کانی خویان ده ریان بکه ن، له و حاله ته شافره ته که جیا بوونه و و ته لاقه که چی خوای پهروهردگار ماله که ی هه ربه مالی ئافره ته که داناوه.

ئینجا سهره پرای ئهمه ئه گهر پیاو ئافره ته کهی ته لاق بدات ده بی ماره پیه کهی ههرچه ند بوو ههر بیدا، وه ک خوای گهوره ده فهرمووی: ﴿ وَإِنْ أَرَدَتُمُ اُسَـتِبُدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ رَوْجٍ مَ كَانِينَ مُورِه ده فهرمووی: ﴿ وَإِنْ أَرَدَتُمُ اُسَـتِبُدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ مَا وَعَالَيْتُ مُ إِحْدَنَهُ وَاعِمْ لَهُ النساء، ته نانسه ته گهر ماره پیه که به ئه ندازه ی قاصه په کی گهوره ش بینت له زیر، پیاوه که نابینت خوی لی ببوریت و نهیدات، به لاکو خوای پهروه ردگار فهرمانی پیکردووه ماره پیه کهی ههمووی بدات، هه تتا ئه گهر له حاله تی خولعیش بینت ئه گهر دوای خولعه که دادوه ربوی پوون بوه شهوا ئافره ته سته می لی کراوه و سته مکردنه که زوری بو هینناوه تا داوای خولع بکات شهوا دووباره دادوه رپیاوه که بانگ ده کاته وه و پابه ندی ده کات که ههموو ماره پیه که به خیزانه که ی خوی بدات، نه محاله ته یکی ده گوتری (تعسف).

خوای پهروهردگار فهرمانی به پیاو کردووه که ئهگهر خیزانهکهشی ته لاق دا دهبی زور به جوانی و زور به چاکی لینی جیاببیته وه و نابیت به هیچ شیوه یه که همست و شعوری شهو

ئافرەتە بريندار بكات، يان بكەويتە نيو غەيبەت كردنى لەملاو ئەولا، دەفەرمووى: ﴿ فَإِمْسَاكُمُ بِمَعْرُوفٍ أَوْتَسْرِيحُ بِإِحْسَنِ ﴿ البقرة،واته: يان بەباشى لەلاى خۆتان بيانهيلنهوه، يان ئەگەر لييان جيابوونهوه به چاكترين شيواز لييان جياببنهوه.

جیابوونهوه ی ئافره ت له پیاوه که ی هیچ شوره یی و ناته واویی نییه بۆ ئافره ت، به لاکو زۆر جار به هۆی لیکتینه گهیشن، یان نه گونجان رووده دات ئه مه شستینکی ئاساییه، بگره له وانه یه هه ندین جار ته لاق دانی ئافره ت له لایه ن پیاوه وه به هۆی خراپی پیاوه که بینت، ئه وه تا پیغه مبه ری خوا ویکی هی ته لاق دراوه که له لایه ن دوو کوری ئه بو له هه بی مامی بوون، ئه مه ش به هۆی کوفری پیاوه کانه وه بووه، یا خود له وانه یه ته لاق و جیابوونه و له به مرخوا ی بین نه مه شری نه بینت، به لاکو له به رنه گونجان بینت، وه ک زهینه بو و زه ید خوای گه و ره لینیان رازی بینت.